

— Erőltesse meg az emlékezetét — biztattam. A tavaly költözött ide, vagy már hosszú évek óta itt lakik? Nem kérek dátumot, de annyit csak tudhat a tulajdon lakásáról, hogy évek óta lakik benne, vagy csak rövid ideje.

— Eltaláltad Cicóka. Ahhoz, hogy én, mint Petrassevics Eleonóra ne bukjam le, egy egész életet kell magam köré hazudnom, irodát, főnököt, titkárnőt, jó és rossz rokonokat, kollégákat. Ez menni fog. De még mindig marad egy nagyon nagy probléma.

— Hogy bírod-e idegekkel?

— Ha élni akarok, muszáj bírnom. És bírni is fogom! — Maga elé nézett. — De az idő! Mit csináljak az időmmel. Reggel hétkor elindulok a hivatalba, négykor hazajövök. De hol töltsem ezt az örökkévalóságot?

Kérdezte, a szeme megnőtt, két óriási könnycsepp.

— Milyen szépen éltünk a Melinda úton. Mi ketten!

Az utolsó szavakat megismételte.

— Mi ketten.

Barátaink megint segítettek.

Elszegődött mindenesnek, de főleg pesztonkának Dobrovits Aladárékhöz.

Néhány hét alatt Magda beilleszkedett új életformájába, lepattogtak róla a félelem bilincsei, régi jókedve visszatért. Ekkor következett be, amitől tudatunk mélyén mindketten féltünk, anélkül, hogy — a babonának engedve — szót ejtettünk volna róla. Egy délután, hogy hazatértem a Csörsz utcából, íróasztalomon ott feküdt a katonai behívó, sorrendben a negyedik.

Gépiesen hozzáfogtam a csomagoláshoz, civilruhát is tettem a bőröndbe. Felváltva gondoltam Magdára és édesanyámra. „Szerencsés ember az, akinek ilyen anyukája és ilyen felesége volt” — egy ismeretlen női hang közölte velem Magda halála után.

A csomagolás meg a gondok elfárasztottak. Átaludtam az egész éjszakát.

Délután Magda engedett be a Csörsz utcai lakásba.

Mielőtt bármit mondhattam volna:

— Behívtak! — sikoltotta, és görcsösen átölelt.

A Meszes tanya (1986)